

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ліли Василя Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“

м. К и ї в
20 червня 2019 року
№ 172-2(II)/2019

Справа № 3-160/2019(3619/19)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ліли Василя Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 40–41, ст. 379) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Ліла В.В. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не

відповідають статті 21, частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 46, частині першій статті 64 Конституції України (є неконституційними), положення пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами (далі – Закон).

Відповідно до положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону одноразова грошова допомога в разі загибелі (смерті), визначення втрати працездатності поліцейського (далі – одноразова грошова допомога) є соціальною виплатою, гарантованою допомогою з боку держави, яка призначається і виплачується особам, які за Законом мають право на її отримання, у разі „визначення поліцейському інвалідності внаслідок захворювання, поранення (контузії, травми або каліцтва), пов’язаних з проходженням ним служби в органах внутрішніх справ або поліції, протягом шести місяців після звільнення його з поліції внаслідок причин, зазначених у цьому пункті“.

Із конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що старшого сержанта поліції Лілу В.В. наказом Головного управління Національної поліції в Черкаській області (далі – Управління) у лютому 2018 року звільнено зі служби в поліції у зв’язку із скороченням штатів.

Унаслідок захворювання, пов’язаного з проходженням служби в поліції, Лілі В.В. у червні 2018 року було встановлено II групу інвалідності.

У липні 2018 року автор клопотання звернувся до Управління із заявою про виплату одноразової грошової допомоги. У задоволенні такої заяви йому було відмовлено та вказано, що „при звірці даних Вашої особової справи з наданими матеріалами встановлена невідповідність причини звільнення, за якою призначається одноразова грошова допомога відповідно до Закону. З огляду на вищезазначене, правові підстави для призначення та виплати Вам одноразової грошової допомоги відсутні“.

Не погоджуючись із цим, Ліла В.В. звернувся з позовом до Черкаського окружного адміністративного суду до Управління про визнання відмови протиправною та зобов’язання вчинити дії. Цей суд рішенням від 14 грудня

2018 року, залишеним без змін постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 13 березня 2019 року, відмовив Лілі В.В. у задоволенні позову повністю.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду ухвалою від 24 квітня 2019 року на підставі необґрунтованості касаційної скарги Ліли В.В. відмовив у відкритті касаційного провадження.

На думку автора клопотання, положення пункту 4 частини першої статті 97 Закону є дискримінаційними та суперечать частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 46 Конституції України, оскільки „держава, всупереч конституційним гарантіям соціального захисту для всіх поліцейських, що мають право на отримання одноразової допомоги у разі встановлення інвалідності, на законодавчому рівні позбавила цього права поліцейських у тих випадках, коли вони звільнені зі служби з інших підстав“. Тобто „вказана допомога виплачується лише працівникові поліції, якого звільнено по хворобі. При цьому, звільнення з інших підстав позбавляє права на її отримання“.

На підтвердження своєї позиції автор клопотання посилається на положення Конституції України, законів України, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, рішення Європейського суду з прав людини у справі „Пічкур проти України“ від 7 лютого 2014 року, а також судові рішення, прийняті у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Стверджуючи про невідповідність оспорюваних положень Закону частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 46 Конституції України, автор клопотання зазначає, що конституційне право на соціальний захист включає також право на отримання поліцейським одноразової грошової допомоги у разі визначення йому інвалідності внаслідок захворювання, пов'язаного з проходження ним служби в поліції, а також наголошує, що „при такій конструкції норми права – пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ вказана допомога виплачується лише працівникові поліції, якого звільнено по хворобі. При цьому, звільнення з інших підстав позбавляє права на її отримання“.

Отже, автор клопотання порушує питання щодо встановлення додаткової підстави для отримання поліцейським одноразової грошової допомоги у разі визначення йому інвалідності внаслідок захворювання, пов'язаного з проходження ним служби в поліції, крім тих, які передбачені пунктом 4 частини першої статті 97 Закону. Проте зазначене не належить до повноважень Конституційного Суду України.

У конституційній скарзі автор клопотання зазначає про невідповідність положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону статті 21, частині першій статті 64 Конституції України, а також наводить зміст цих конституційних норм. Однак цитування окремих приписів Основного Закону України без викладення аргументів стосовно неконституційності оспорюваних положень Закону не може вважатись обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності.

Таким чином, суб'єкт права на конституційну скаргу не обґрунтував тверджень щодо неконституційності положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону, тому конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що свідчить про її неприйнятність.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктами 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень

Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ліли Василя Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**